

движението по позицията ни, което произлизаше отъ заемаването на съответствующитѣ ложементи, сръбскитѣ укрѣпления почнахъ да бѣлватъ ужасенъ пушеченъ огънь, който се прѣвърна въ единъ невъобразимъ трѣсъкъ и бучение отъ двѣтѣ страни. Артилерията имъ, засѣднѣла на самия върхъ „Букова глава“ сипѣше върху защитницитѣ на позицията Цвѣтковъ гробъ огънь и смъртъ; бой се начена същински и сега видѣхме че сме капка въ море сравнително съ нашия противникъ; но за отстъпление никой отъ насъ не помислюваше. Но при това, често се чувахъ въ ложементитѣ и въобще изъ позицията: „охъ, ранихъ ме!“ „охъ убихъ ме!“ а бивака, който служеше и за прѣвързаченъ пунктъ, много скоро почна да се пълни съ ранени.

До 9¹/₄ часа азъ бѣхъ въ единъ отъ ложементитѣ на 2-а рота при поручикъ Райчева, а а смѣжно съ този ложементъ отъ лѣво заемаше другъ единъ взводъ отъ 1-а рота, кждѣто бѣ и ротния ѝ командиръ подпоручикъ Цанковъ. По това врѣме се появи една неприятелска баталионна колона, която прѣминаваше границата на югъ отъ Букова глава; подпоручикъ Цанковъ поиска да ѝ срѣшне съ нѣкой залпъ. Той подигна главата си надъ бруствера, посочи колоната на войницитѣ и скомандува:

— „Момчета. . . . хилядо и пет. . . .!“ не успѣ бѣдния Цанковъ да довърши съ „стотинъ“ и единъ коршумъ, като го удари въ самото отличие*) на шапката, прониза черепа му и той издѣхна моментално, безъ да може да изговори

*) На шапката си носѣхме намѣсто гербъ — кръсть и отгорѣ металическа медна пластинка „за отличие въ Русско-турската война въ 1877 год.